

Druhá kapitola

List, ktorý som dostala, formulovali zdvorilo: *Ponúkame Vám príležitosť prediskutovať to, čo sa nedávno stalo.* V skutočnosti to však bolo predvolanie.

Kým som čakala pred kanceláriou, snažila som sa upokojiť. Ruku som si priložila k hrudi, kde mi Obel, môj učiteľ, vytetoval veľkolepú vranu. V ten večer, keď som ju odhalila a odrecitovala mená zabudnutých, sa zo mňa stal niekto, kto má moc, a vedela som, že práve preto si ma zavolali. Odrazu som predstavovala hrozbu – a presne o to mi išlo.

Lenže ako už neraz predtým, netušila som, čo bude nasledovať.

Keď som vošla do veľkej teplej miestnosti, ktorú lemovali police plné kníh, starosta Longsight sa postavil, obišiel stôl a podal mi ruku. Potriasla som mu ňou až po chvíli. Vedľa stola sedela Mel, mestská rozprávačka. Nevstala a nepovedala ani slovo, no úsmev, ktorý sa jej v nestráženom okamihu mihol na tvári, prezradil, že moja prítomnosť ju potešila. Bola som zvedavá, či som jej chýbala, ale vzápätí som tú myšlienku zahнала. Nesmela som zabúdať na to, ako ma podrazila. Musela som byť v strehu.

Starosta Longsight naznačil, aby som sa posadila. Odľahlo mi, že nás delí veľký drevený stôl. Ako zvyčajne mu bolo vidno takmer všetky tetovania a pri pohľade na jeho odhalenú pokožku som sa vždy cítila nesvoja. Stôl bol potiahnutý vínočervenou kožou, na ktorej ležalo iba zlaté plniace pero, kalamár a kôpka čistých papierov.

Ozval sa prvý.

„Som rád, že ste súhlasili s naším stretnutím, slečna Flintová.“ *Ako keby som mala na výber.* „Myslím si, že by sme sa mali porozprávať o tom malom výstupe, ktorý ste predviedli na predčítavacom rituáli. Čo vy na to?“

Vraj o malom výstupe. Akoby som bola neposlušné decko. Začali mi horieť líca. Longsight sa oprel o operadlo, sledoval ma a čakal na odpoveď. Zatvorila som oči a spomenula som si na to, akú moc som v ten večer cítila. „Neurobila si nič zlé, len si ich vystrašila,“ uistil ma Obel.

„Dôkladne sme prebrali vaše činy, Leora,“ pokračoval starosta Longsight s nepatrným povzdychom. „Mel vás rázne obhajovala. Verí, že stále je vo vás veľa dobra.“ Vtom sa mi zadíval do očí a odvrátila som zrak. Zakaždým som mala pocit, že človeku vidí až do duše. „Tvrdila, že zrejme toho na vás bolo priveľa.“ Pozrela som sa na ňu a túžila som počuť jej hlas. Pohľad však upierala na zem a úctivo mlčala.

Chcela som s ňou nadviazať očný kontakt, aby sme sa opäť prepojili. Bolo mi cťou, že sa stala mojou mentorkou. Zdalo sa mi, že ma vidí takú, aká som, preto som sa jej otvorila.

Napokon som sa odhodlala prehovoriť.

„Využili ste ma.“ Adresovala som to obom, ale hľadela som na Longsighta. „Manipulovali ste mnou. Podsunuli

ste mi len toľko informácií, aby som sa stala vašou bábkou.“ Pred očami sa mi znova vybavila súdna sieň, moja rodina, rady priateľov a tiene, ktoré sa mihali po stenách, zatiaľ čo ja som iba stála a pozerala som sa na to, ako Jack Minnow hodil knihu môjho otca do plameňov. Šikovným trikom dosiahli, aby som ich prácu urobila za nich. Udala som človeka z mojej krvi. Obrátila som sa chrbtom k mužovi, ktorý ma vychoval. No uvedomila som si to neskoro.

„Naozaj to vnímate takto?“ Naklonil sa a lakte položil na stôl. „Ja mám na to iný pohľad. Videl som dievčinu s pôvodom neoznačenej, ktorá netušila, odkiaľ pochádza. Bolo našou povinnosťou povedať vám, kto sú vaši praví rodičia, najmä preto, lebo žena, ktorá sa nazývala vašou matkou, vám to nemienila prezradiť. A nielenže sme vám dovolili, aby ste odhalili svoju minulosť, ale ponúkli sme vám aj miesto v našej spoločnosti. Dostali ste šancu slúžiť komunite, ktorá by vás chránila pred očierňovaním zo strany iných, menej znášateľných občanov. Vedeli sme totiž, že nie všetci prijmú to... že pochádzate z radov neoznačencov.“

Povedal to. Pochádzam z radov neoznačencov. Tajili mi to tak dlho, že stále je to pre mňa nové a neviem si na to zvyknúť, asi ako keď človeka tlačí topánka. Žena, ktorú som pokladala za svoju mamu, ňou nie je. Moja biologická matka patrila k neoznačeným a v žilách mi koluje jej krv. Časť z nej mám vo svojich bunkách, a hoci moje telo už pokrývajú tetovania, z hľadiska pôvodu som napoly neoznačená. Čosi také môže byť v Saintstone veľmi nebezpečné.

Longsight mal pravdu. Nik mi to nemienil povedať – ani mama, ani Obel či Julia a Simon, Veritini rodičia. Dokonca aj Oscar, chlapec, ku ktorému som mala veľmi blízko,

vedel o mojom živote viac než ja. Naposledy som sa s ním rozprávala, keď mi dal kúsok otcovej kože, ktorú zachránil pred ohňom. Odvtedy som ho nevidela. Navzájom sme sa ranili a stratili dôveru toho druhého. Hoci už nie je súčasťou môjho života, často naňho myslím.

O svojom pôvode som sa teda dozvedela až od Longsighta. Netušila som však, ako mám s tou informáciou naložiť.

Starosta prerušil moje myšlienky. „Môžem iba hádať, čo sa vám preháňalo hlavou a čo vás dovedlo k pocitu, že by ste sa mali dať označiť práve takto.“ Očami zablúdi k môjmu krku, kde vidno vrchnú časť vrany, ktorú mi Obel vyte- toval. „Zdá sa mi, že sme od vás očakávali priveľa.“

Nemal potuchy, že moje telo mi ten obraz vnuklo skôr, než mi pod kožu prenikol atrament. Že sny o vrane, ktoré som mávala, sa mi postupne začali črtať na pokožke. Že purpurové a ružové znaky sa mi na hrudi zjavovali akoby mávnutím čarovného prútika, kým som si nebola istá, čo naznačujú. Že za Obelom som išla sama a poprosila som ho, aby dal tomu odkazu atramentovú podobu.

Nemienila som dopustiť, aby ma zastrašili.

„Teraz už viem, že sme v súvislosti s vami pochybili.“ Zahľadel sa na svoje ruky. „Mel je zanietená a rovnako aj Jack Minnow. No ak človek robí niečo so zanieténím... povedzme, že ho to môže zaslepiť.“ Mel sa zahniezdila a vytušila som, že sa necíti príjemne. Prečo sa neozve? Jej slovo predsa má svoju váhu – ľudia ju uznávajú vďaka príbehom, ktoré rozpráva a ktoré sú kľúčom k všetkému, v čo v Saintstone veríme a ako konáme. Napriek tomu sedela mlčky a pokorne. Nepáčilo sa mi to. Pripadalo mi to po- dozrivé. „Je im veľmi ľúto, ak vám ublížili.“ Zháčila som

iskra

Alice Broadway

Z anglického originálu *Spark*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve

Scholastic, 2018, preložila Katarína Slivková

Vydalo vydavateľstvo Coobook v Bratislave v roku 2019

v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o., so sídlom

Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika

Číslo publikácie 1 953

Jazyková redakcia Mária Pavligová

Zodpovedná redaktorka Magdaléna Poppelková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Sadzba Lubomír Kuba

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

1. vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA